

Arrest

nr. 77 226 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat P. VANCRAEYNEST, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, Z.I., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Belarussisch staatsburger.

U kende in Belarus problemen omdat u pamfletten drukte en verspreidde.

U verliet Belarus op 3 januari 2005 en u ging naar Zwitserland waar u op 7 januari 2005 asiel aanvraag.

Uw asielaanvraag werd er geweigerd, ook in beroep.

U verliet daarom Zwitserland op 5 januari 2006 en u kwam diezelfde dag aan in België, waar u en uw vrouw V.Z. (...) (OV X) op 6 januari 2006 asiel aanvroegen.

Op 9 februari 2006 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen. Deze beslissing werd bevestigd door het Commissariaat-generaal op 21 maart 2006. Uw

beroepen tot schorsing en nietigverklaring die u indiende bij de Raad van State werden op 4 juni 2010 verworpen.

U diende op 1 juni 2011 een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde niet naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd sinds uw vorige asielaanvraag werd afgesloten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een huiszoekingsprotocol, een brief van uw moeder, een enveloppe, uw militair boekje en twee wetsartikelen.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Z.I., luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag blijkt dat u bij uw verklaringen blijft die u in het kader van uw eerste asielaanvraag in België aflegde en dat u ter staving van uw toen aangehaalde problemen nu een aantal nieuwe stukken voorlegt (CGVS, p. 2, 7 en 8). Het Commissariaat-generaal moet echter opmerken dat de door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, zoals ondermijnd in de omstandige motivatie van de beslissing die ik op 21 maart 2006 ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen.

Allereerst stel ik vast dat het Commissariaat-generaal uw eerste asielaanvraag op 21 maart 2006 weigerde op basis van twee hoofdargumenten.

Ten eerste bleek u bij uw eerste asielaanvraag de eerdere asielaanvraag die u indiende in Noorwegen, te hebben verzwegen.

U stelde dat u dit vergat te vermelden omdat u tijdens het interview op het Commissariaat-generaal bij uw eerste asielaanvraag tilt sloeg, misschien door de stress (CGVS, p. 7 en 9).

Tijdens het gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag werd u echter tot drie keer toe gevraagd of u elders asiel aangevraagd had (CGVS 13/3/2006, p. 2). Bovendien had u uw asielaanvraag in Noorwegen ook tijdens uw interview bij de DVZ in het kader van uw eerste asielaanvraag niet vermeld (DVZ interview vraag 27, 7/2/2006).

Een occasioneel tiltslaan kan hierbij niet overtuigen als rechtvaardiging.

Ten tweede kon sterk worden getwijfeld aan uw politieke activiteiten, aangezien u een wel heel beperkte kennis had van de algemene politieke situatie in Belarus.

Deze twee vaststellingen blijven overeind en kunnen niet worden weerlegd door de documenten die u indiende in het kader van uw tweede asielaanvraag.

Het huiszoekingsprotocol, d.d. 29 december 2010, bevat geen hoofding met informatie over de uitgevende instantie. Dit document is bovendien slechts een (gescande kleuren)kopie, die sowieso een geringe bewijswaarde heeft.

U verklaarde dat twee agenten van de KGB de huiszoeking op 29 december 2010 bij uw moeder uitvoerden (CGVS, p. 4). Op het door u voorgelegde huiszoekingsprotocol staat nochtans dat deze huiszoeking verricht werd door slechts één KGB-medewerker, in aanwezigheid van twee getuigen, i.c. burens.

U kende daarenboven de naam niet van de volgens u twee KGB-agenten die de huiszoeking op 29 december 2010 bij uw moeder uitvoerden (CGVS, p. 4), terwijl in het protocol de naam van de KGB-majoor die de huiszoeking verrichtte letterlijk vermeld wordt.

Hierdoor ontstaat ernstige twijfel over de geloofwaardigheid en authenticiteit van dit document.

De ongedateerde brief van uw moeder bevat enkel subjectieve informatie die afkomstig is van uw familielid.

De enveloppe bewijst dat er in januari 2011 een brief naar u in België werd verstuurd. Deze enveloppe bevat geen informatie over de problemen die u of uw familieleden in Belarus kenden.

Uw militair boekje bevat informatie over uw dienstplicht maar niet over de problemen die u of uw familieleden in Belarus zouden gekend hebben.

De twee wetsartikelen vertellen niets over de problemen die u of uw familieleden in Belarus zouden gekend hebben.

U stelde dat uw familieleden een oproepingsbrief kregen om de bij de huiszoeking in beslaggenomen spullen te gaan afhalen. U stelde dat deze brief mogelijkervijze nog thuis in Belarus ligt (CGVS, p. 5). U kon deze oproepingsbrief niet voorleggen aan de Belgische asielinstanties.

Voorts bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas, meer bepaald met betrekking tot de verdere problemen die uw familieleden in Belarus nog zouden gekend hebben.

Zo stelde u dat de wijkagent sinds een tijdje regelmatig, elke twee weken, bij uw moeder langs kwam om te kijken of u er was. Zo kwam de wijkagent na de huiszoeking van 29 december 2010 nog vijf keer

langs bij uw moeder. Ook voor die huiszoeking was de wijkagent al langs gekomen bij uw moeder. U kende echter de naam van de wijkagent niet (CGVS, p. 6).

Dit is opvallend, zeker aangezien hij volgens u geregeld, twee keer per maand, langskomt en daarbij zijn documenten aan uw moeder laat zien (CGVS, p. 6).

Daarnaast stelde u dat uw moeder een gesprek had met een belangrijke politiemedewerker, V. (...), die haar zei dat u een gevangenisstraf niet zou kunnen ontlopen. U wist echter niet wanneer uw moeder met deze man praatte. U wist evenmin bij welke afdeling V. (...) precies hoofd was, en welke hoge functie hij precies bekleedde, hoewel V. (...) een vriend van uw moeder is (CGVS, p. 7).

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Z.V., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Belarussisch staatsburger.

Uw man I.Z. (...) (OV 5.862.126) kende in Belarus problemen omdat hij pamfletten drukte en verspreidde.

U verliet Belarus op 3 januari 2005 en u ging naar Zwitserland waar u op 7 januari 2005 asiel aanvraagde. Uw asielaanvraag werd er geweigerd, ook in beroep.

U verliet daarom Zwitserland op 5 januari 2006 en u kwam diezelfde dag aan in België, waar u en uw man I.Z. (...) (OV 5.862.126) op 6 januari 2006 asiel aanvraagden.

Op 9 februari 2006 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen. Deze beslissing werd bevestigd door het Commissariaat-generaal op 21 maart 2006. Uw beroepen tot schorsing en nietigverklaring die u indiende bij de Raad van State werden op 4 juni 2010 verworpen.

U diende op 1 juni 2011 een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde niet naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd sinds uw vorige asielaanvraag werd afgesloten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw medisch boekje voor."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Z.V., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende, het gevolg waren van de problemen van uw man.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (verklaring DVZ bij tweede asielaanvraag, vraag 37 en CGVS, p. 2).

In het kader van de tweede asielaanvraag van uw man I.Z. (...) (OV 5.862.126) nam het Commissariaat-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Daarom kan het Commissariaat-generaal ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan het Commissariaat-generaal de beslissing van uw man I.Z. (...) (OV 5.862.126) nam, verwijst ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

"Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag blijkt dat u bij uw verklaringen blijft die u in het kader van uw eerste asielaanvraag in België aflegde en dat u ter staving van uw toen aangehaalde problemen nu een aantal nieuwe stukken voorlegt (CGVS, p. 2, 7 en 8). Het Commissariaat-generaal moet echter opmerken dat de door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, zoals ondermijnd in de omstandige motivatie van de beslissing die ik op 21 maart 2006 ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen.

Allereerst stel ik vast dat het Commissariaat-generaal uw eerste asielaanvraag op 21 maart 2006 weigerde op basis van twee hoofdargumenten. Ten eerste bleek u bij uw eerste asielaanvraag de eerdere asielaanvraag die u indiende in Noorwegen, te hebben verzwegen. U stelde dat u dit vergat te vermelden omdat u tijdens het interview op het Commissariaat-generaal bij uw eerste asielaanvraag tilt sloeg, misschien door de stress (CGVS, p. 7 en 9). Tijdens het gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag werd u echter tot drie keer toe gevraagd of u elders asiel aangevraagd had (CGVS 13/3/2006, p. 2). Bovendien had u uw asielaanvraag in Noorwegen ook tijdens uw interview bij de DVZ in het kader van uw eerste asielaanvraag niet vermeld (DVZ interview vraag 27, 7/2/2006).

Een occasioneel tiltslaan kan hierbij niet overtuigen als rechtvaardiging. Ten tweede kon sterk worden getwijfeld aan uw politieke activiteiten, aangezien u een wel heel beperkte kennis had van de algemene politieke situatie in Belarus. Deze twee vaststellingen blijven overeind en kunnen niet worden weerlegd door de documenten die u indiende in het kader van uw tweede asielaanvraag.

Het huiszoekingsprotocol, d.d. 29 december 2010, bevat geen hoofding met informatie over de uitgevende instantie. Dit document is bovendien slechts een (gescande kleuren)kopie, die sowieso een geringe bewijswaarde heeft. U verklaarde dat twee agenten van de KGB de huiszoeking op 29 december 2010 bij uw moeder uitvoerden (CGVS, p. 4). Op het door u voorgelegde huiszoekingsprotocol staat nochtans dat deze huiszoeking verricht werd door slechts één KGB-medewerker, in aanwezigheid van twee getuigen, i.c. buren. U kende daarenboven de naam niet van de volgens u twee KGB-agenten die de huiszoeking op 29 december 2010 bij uw moeder uitvoerden (CGVS, p. 4), terwijl in het protocol de naam van de KGB-majoor die de huiszoeking verrichtte letterlijk vermeld wordt. Hierdoor ontstaat ernstige twijfel over de geloofwaardigheid en authenticiteit van dit document.

De ongedateerde brief van uw moeder bevat enkel subjectieve informatie die afkomstig is van uw familielid. De enveloppe bewijst dat er in januari 2011 een brief naar u in België werd verstuurd. Deze enveloppe bevat geen informatie over de problemen die u of uw familieleden in Belarus kenden. Uw militair boekje bevat informatie over uw dienstplicht maar niet over de problemen die u of uw familieleden in Belarus zouden gekend hebben. De twee wetsartikelen vertellen niets over de problemen die u of uw familieleden in Belarus zouden gekend hebben.

U stelde dat uw familieleden een oproepingsbrief kregen om de bij de huiszoeking in beslaggenomen spullen te gaan afhalen. U stelde dat deze brief mogelijkerwijze nog thuis in Belarus ligt (CGVS, p. 5). U kon deze oproepingsbrief niet voorleggen aan de Belgische asielinstanties.

Voorts bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas, meer bepaald met betrekking tot de verdere problemen die uw familieleden in Belarus nog zouden gekend hebben. Zo stelde u dat de wijkagent sinds een tijdje regelmatig, elke twee weken, bij uw moeder langs kwam om te kijken of u er was. Zo kwam de wijkagent na de huiszoeking van 29 december 2010 nog vijf keer langs bij uw moeder. Ook voor die huiszoeking was de wijkagent al langs gekomen bij uw moeder. U kende echter de naam van de wijkagent niet (CGVS, p. 6). Dit is opvallend, zeker aangezien hij volgens u geregeld, twee keer per maand, langskomt en daarbij zijn documenten aan uw moeder laat zien (CGVS, p. 6). Daarnaast stelde u dat uw moeder een gesprek had met een belangrijke politiemedewerker, V. (...), die haar zei dat u een gevangenisstraf niet zou kunnen ontlopen. U wist echter niet wanneer uw moeder met deze man praatte. U wist evenmin bij welke afdeling V. (...) precies hoofd was, en welke hoge functie hij precies bekleedde, hoewel V. (...) een vriend van uw moeder is (CGVS, p. 7). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document (uw medisch boekje) kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. U stelde dat u dit louter indiende als identiteitsbewijs omdat uw paspoort in Zwitserland werd ingehouden bij de asielaanvraag die u daar indiende (CGVS, p. 3 en CGVS man, p. 2). Uw medisch boekje bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en uw medische verleden maar niet met betrekking tot de door jullie aangehaalde problemen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 11 januari 2012 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van het "algemene principe van goede trouw aan de akten en de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek en van het principe van goed bestuur" (sic).

Verzoekers wijzen er op dat hun nationaliteit of etnische oorsprong door de commissaris-generaal niet wordt betwist.

Verzoekers merken op dat zij slechts gedurende 79 minuten gehoord werden over een zeer belangrijke gebeurtenis bij verzoekers moeder.

Bovendien laten verzoekers gelden dat de commissaris-generaal het niet nodig vond om hen opnieuw te horen over alle problemen in hun thuisland hoewel hun eerste verhoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond vóór de hervorming van de asielprocedure.

Waar in de bestreden beslissingen wordt vermeld dat verzoekers in het kader van hun eerste asielaanvraag hebben nagelaten hun asielaanvraag in Noorwegen te vermelden, antwoorden verzoekers dat verzoekster deze asielprocedure wél vermeld heeft.

Volgens het verzoekschrift zou verzoeker, indien hij deze feiten zou hebben willen achterhouden, aan zijn vrouw ook gevraagd hebben dit te verzwijgen. Verzoekers stellen (zie het verzoekschrift, p. 5) *“Dat zelfs indien de verzoeker deze informatie opzettelijk wou achterhouden, het principe van Fraus Omnia Corruptit nu door de rechtspraak niet meer weerhouden wordt in de zin dat het achterhouden van informatie niet meer voldoende is om de tegenpartij vrij te stellen van een objectief onderzoek van de aanvraag.”*

Het verzoekschrift wijst er daarnaast nog op dat verzoeker zich niet op stress heeft beroepen om deze vergetelheid te verantwoorden, maar wel dat hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal zenuwachtig begon te worden omdat de *“agent van de tegenpartij”* (sic) opgemerkt had dat het niet geloofwaardig was daar hij deze informatie niet vermeld had, wat leidde tot een degradatie van het verloop van het verhoor.

Verzoekers wijzen er op dat het bijgebracht huiszoekingsbevel geen gescande kopie betreft maar wel degelijk een origineel stuk op carbonpapier zodat het wél bewijswaarde heeft in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal stelt. Verzoeker benadrukt dat hij de verklaring van zijn moeder herhaalde die het bij de huiszoeking had over twee agenten; hij stelt dat het hem dus ontgaat waarom het huiszoekingsbevel slechts één agent vermeldt.

Verzoekers wijzen er ook op dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de namen van de agenten op het bevel vermeld stonden, maar dat hij deze evenwel niet uit het hoofd kende.

Verzoekers betwisten dat de brief van de moeder van verzoeker enkel subjectieve informatie bevat; ze merken op dat in deze brief ook melding gemaakt wordt van het bezoek van de KGB-agenten, van de huiszoeking en van de navraag van de wijkagent, feiten die wel degelijk verbonden zijn met de persoonlijke toestand van verzoeker zodat wel degelijk blijkt dat verzoeker nog opgespoord wordt, dat zijn familie nog onder toezicht staat en dat zijn problemen nog niet opgelost zijn.

Verzoekers benadrukken dat zij een omslag bij het dossier hebben gevoegd zodat (zie het verzoekschrift, p. 8) *“een datum voor de brief van de moeder van de verzoeker hier zeker mee gegeven wordt”* (sic).

Verzoekers voeren aan dat de neerlegging van het militair boekje tot doel had de identiteit van verzoeker aan te tonen en dat ze met de overhandiging van de wetsartikelen wilden aantonen wat verzoeker zou kunnen te wachten staan bij terugkeer naar Wit-Rusland.

Waar de commissaris-generaal betreurt dat verzoeker de oproepingsbrief die zijn familieleden kregen om de bij de huiszoeking in beslaggenomen zaken te gaan afhalen, niet kan voorleggen, merken verzoekers op dat zij dit stuk reeds hebben opgevraagd en hopen dit nog neer te leggen in het kader van onderhavige procedure.

Aangaande de vastgestelde vaagheid in de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de problemen van diens familie, hernemen verzoekers zijn eerdere verklaringen en benadrukken dat hij -in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld- wel degelijk de naam V.B. heeft vernoemd.

Volgens verzoekers kan de commissaris-generaal verzoeker niet ten kwade duiden dat hij de naam van de medewerker niet kent daar zijn moeder zelf, die deze goed kende, het ook niet weet. Ze benadrukken dat de gesprekken tussen vrienden bij de geheime politie beperkt blijven.

Verzoekers voeren aan dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom ze niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift algemene informatie toe over de situatie in Belarus.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen teniet te doen, van hen de status van vluchteling te erkennen en in bijkomende orde de bestreden beslissingen nietig te verklaren en de dossiers terug te zenden naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Z.V., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, Z.I., haar man, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor hun tweede en huidige asielaanvraag baseren op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van hun eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft verzoekers problemen met de autoriteiten in verband met het drukken en verspreiden van pamfletten, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 9 februari 2006 van de Dienst Vreemdelingenzaken, bevestigd bij beslissing van 21 maart 2006 van het Commissariaat-generaal, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen. De ingediende beroepen tot schorsing en nietigverklaring werden bij arrest nr. 204.762 van 4 juni 2010 van de Raad van State verworpen.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep, beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoekers aangevoerd in het kader van hun tweede en huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Waar verzoekers een schending aanhalen van het *“algemene principe van goede trouw aan de akten en de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek en van het principe van goed bestuur”*, antwoordt de Raad dat voormelde artikelen enkel betrekking hebben op een verbintenissenrechtelijke context waardoor ze niet nuttig kunnen worden ingeroepen in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintenissencontext tussen de overheid en de asielzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoekers verwijzen naar een schending van *“het algemene principe van goede trouw aan de akten en een schending van het principe van goed bestuur”*, zonder in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissingen deze beginselen schenden.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Aldus kunnen voormelde opmerkingen van verzoekers niet als een middel worden beschouwd, en laat de Raad ze buiten beschouwing.

Waar verzoekers aan hun verzoekschrift algemene informatie hebben toegevoegd aangaande de algemene situatie in Belarus, merkt de Raad op dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.5. Waar verzoekers aanvoeren dat ze op het Commissariaat-generaal gedurende slechts 79 minuten verhoord werden over een belangrijke gebeurtenis en ze niet opnieuw werden gehoord hoewel hun eerste verhoor plaatsvond vóór de hervorming van de asielprocedure, herhaalt de Raad dat de eerste asielaanvraag van verzoekers op 21 maart 2006 werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De Raad van State heeft in zijn arrest van 4 juni 2010 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen verworpen.

De motieven van deze eerste bevestigende beslissingen van weigering van verblijf kunnen dus geenszins nog worden betwist en de erin vastgestelde bedrieglijkheid staat aldus vast.

Tevens werd vastgesteld dat huidige tweede asielaanvraag volledig berust op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van de eerste asielaanvraag.

De ongeloofwaardigheid van de aangevoerde problemen staat bijgevolg vast, en de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep is bijgevolg beperkt tot een beoordeling van de nieuwe aangevoerde stukken.

Verzoekers verduidelijken in hun verzoekschrift ook niet in welke mate een langere duur van het verhoor op het Commissariaat-generaal en/of bijkomende vragen een ander licht op de zaak had kunnen werpen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 24 januari 2012 aangeeft dat de duur van het verhoor geen indicatie uitmaakt van de grondigheid en volledigheid ervan.

Hij stelt dat hij rekening houdt met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen; hij stelt dat elke

aanvraag individueel wordt onderzocht en dat eveneens rekening werd gehouden met afgelegde verklaringen in het kader van een eerdere asielaanvraag.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift laten gelden dat verzoekster wél degelijk melding heeft gemaakt van de eerdere asielprocedure in Noorwegen en ze geenszins dit gebeuren wilden verzwijgen, stelt de Raad vast dat verzoekers zich beperken tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Waar verzoekers in het verzoekschrift (zie p. 5-6) aangeven dat verzoeker geen *“stress ingeroepen heeft om deze vergetelheid te verantwoorden maar dat hij begon zenuwachtig te zijn omdat de agent van de tegenpartij destijds meegedeeld had dat hij niet meer geloofwaardig was daar hij deze informatie niet vermeld had, wat leidde tot de slechte kwaliteit van het gehoor vanwege de verzoeker en de agent”*, is de Raad van oordeel dat deze uitleg niet meer is dan een post factum die blijkbaar tot stand gekomen is om de verzwijging als een “vergetelheid” te kunnen presenteren.

Uit het verhoorverslag van 13 maart 2006 (zie p. 2) blijkt inderdaad dat verzoeker op de vraag of hij nog ergens anders asiel had aangevraagd, ontkennend antwoordde en op de vraag of hij zeker was van zijn negatief antwoord, ook nog bevestigend antwoordde.

De uitleg van verzoeker is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten. De stelling dat de *“de omstandigheden van dit eerste gehoor, die de agent blijkbaar kon beseffen bij het gehoor op 24 november, de agent hadden moeten aanzet een nieuw globaal gehoor uit te voeren”* snijdt geen hout.

De Raad voegt hier aan toe dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij, ondanks eventuele traumatische ervaringen met de overheden in zijn land van herkomst of enige stress tijdens het verhoor door de asieldiensten, vertrouwen stelt in de autoriteiten van het land waar hij asiel aanvraagt en de volle waarheid vertelt, te meer daar tijdens het verhoor bij verzoekers eerste asielaanvraag duidelijk gevraagd werd of hij elders asiel had aangevraagd. Het blijkt bovendien dat verzoeker zijn asielaanvraag in Noorwegen ook verzweg tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn eerste asielaanvraag (zie verhoorblad van 7 februari 2006, vraag 27).

Wat betreft het oordeel in de bestreden beslissingen dat de brief van verzoekers moeder enkel subjectieve informatie bevat, dat de briefomslag enkel bewijst dat er in januari 2011 een brief naar verzoeker in België is verstuurd, dat noch het militair boekje noch de twee wetsartikelen informatie bevatten over de problemen die verzoeker zou hebben gekend, beperken verzoekers zich wederom tot de enkele aanvoering dat ze niet akkoord zijn met de commissaris-generaal, zonder hun mening afdoend te staven.

Niettegenstaande in de bestreden beslissing de authenticiteit van het huiszoekingsbevel van 29 december 2010 door de commissaris-generaal ernstig in vraag werd gesteld, houden verzoekers in hun verzoekschrift vol dat voormeld stuk wel degelijk een origineel document op carbonpapier betreft. Verzoeker heeft echter ter terechtzitting van 22 februari 2012 toegegeven dat dit huiszoekingsbevel wel degelijk een kopie betreft.

Nu vaststaat dat dit stuk slechts een fotokopie betreft, hecht de Raad er geen bewijswaarde aan omdat kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Daarenboven ontleent het feit dat verzoekers valse verklaringen hebben afgelegd aangaande een wezenlijk stuk in het asielrelaas, de bewijswaarde ervan maar daarenboven keert de vaststelling van het afleggen van valse verklaringen zich tegen de geloofwaardigheid van het hele relaas.

Aangaande de vastgestelde vaagheid in de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de problemen van zijn familie, hernemen verzoekers zijn eerdere verklaringen.

De Raad herhaalt dat het opnieuw debiteren van dezelfde beweringen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat hij wél degelijk de naam V.B. heeft gegeven, naast de kwestie antwoordt; het betrof immers de naam van de belangrijke politiemedewerker met wie zijn moeder een gesprek heeft gehad. In de bestreden beslissingen wordt echter nergens gesteld dat verzoeker deze naam niet wist, wél wordt verzoeker ten laste gelegd de naam niet te kunnen opgeven van de wijkagent die geregeld bij zijn moeder langs kwam.

Verzoekers blijven ook in gebreke een aannemelijke verklaring te geven voor de vastgestelde vaagheden; deze blijven behouden en de Raad neemt de motivering in de bestreden beslissingen over:

"Voorts bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas, meer bepaald met betrekking tot de verdere problemen die uw familieleden in Belarus nog zouden gekend hebben. Zo stelde u dat de wijkagent sinds een tijdje regelmatig, elke twee weken, bij uw moeder langs kwam om te kijken of u er was. Zo kwam de wijkagent na de huiszoeking van 29 december 2010 nog vijf keer langs bij uw moeder. Ook voor die huiszoeking was de wijkagent al langs gekomen bij uw moeder. U kende echter de naam van de wijkagent niet (CGVS, p. 6). Dit is opvallend, zeker aangezien hij volgens u geregeld, twee keer per maand, langskomt en daarbij zijn documenten aan uw moeder laat zien (CGVS, p. 6). Daarnaast stelde u dat uw moeder een gesprek had met een belangrijke politiemedewerker, V. (...), die haar zei dat u een gevangenisstraf niet zou kunnen ontlopen. U wist echter niet wanneer uw moeder met deze man praatte. U wist evenmin bij welke afdeling V. (...) precies hoofd was, en welke hoge functie hij precies bekleedde, hoewel V. (...) een vriend van uw moeder is (CGVS, p. 7). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast."

2.6. Waar het verzoekschrift aanvoert dat in de bestreden beslissingen niet werd gemotiveerd waarom aan verzoekers de subsidiaire bescherming geweigerd werd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen hieromtrent wél gemotiveerd werden.

De commissaris-generaal heeft op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zijn.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekers kunnen niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze, bij terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze bij terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op 24 november 2011 op het Commissariaat-generaal met behulp van een tolk die de Russische taal beheerst en bijgestaan door hun advocaat, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

2.9. De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE